

Πολιτική για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες

Οι χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες συνιστούν ουσιαστικό στοιχείο των προσπαθειών ολοκλήρωσης της εσωτερικής αγοράς της ΕΕ, δεδομένου ότι αποτελούν τμήμα της ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηρεσιών και των κεφαλαίων. Η πρόοδος προς την ολοκλήρωση πραγματοποιήθηκε στις εξής επιμέρους φάσεις: (1) άρση των εθνικών φραγμών εισόδου (1957-1973)· (2) εναρμόνιση των εθνικών νομοθεσιών και πολιτικών (1973-1983)· (3) ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς (1983-1992)· (4) δημιουργία της ζώνης του ενιαίου νομίσματος και περίοδος πριν από την κρίση (1999-2007)· και (5) μεταρρύθμιση μετά την κρίση (από το 2007). Η αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΕ δημιουργεί νέες προκλήσεις με δυνητικές επιπτώσεις στον τομέα των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών εντός και εκτός της ΕΕ.

Νομική βάση

Ως επί το πλείστον, τα άρθρα 49 (ελευθερία εγκατάστασης), 56 (ελευθερία παροχής υπηρεσιών), 63 (ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων) και 114 (προσέγγιση των νομοθεσιών για την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς) της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) αποτελούν τη νομική βάση για τις οδηγίες και τους κανονισμούς που αφορούν τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες.

Ορόσημα στην πορεία προς μια ολοκληρωμένη χρηματοπιστωτική αγορά της ΕΕ

A. Πρώτες προσπάθειες άρσης των φραγμών εισόδου

Οι πρώτες προσπάθειες ολοκλήρωσης των χρηματοπιστωτικών συστημάτων των κρατών μελών βασίστηκαν στις αρχές της ελευθερίας εγκατάστασης και της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών και στον συντονισμό της νομοθεσίας και των πολιτικών, εφόσον ήταν αναγκαίο.

Η Συνθήκη της Ρώμης, που υπογράφηκε το 1957, δημιούργησε την κοινή αγορά με την οποία καταργήθηκαν τα εμπόδια στην ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, των υπηρεσιών και των κεφαλαίων μεταξύ των κρατών μελών. Στο άρθρο 61 παράγραφος 2 αναφέρεται ότι «η ελευθέρωση των τραπεζικών και ασφαλιστικών υπηρεσιών που συνδέονται με τις κινήσεις κεφαλαίων πρέπει να πραγματοποιηθεί σε αρμονία με την προοδευτική ελευθέρωση της κυκλοφορίας των κεφαλαίων». Με το άρθρο 63 δόθηκε εντολή στο Συμβούλιο να εκπονήσει πρόγραμμα για την άρση των υφιστάμενων περιορισμών που εμπόδιζαν αυτήν την ελευθέρωση.

Το Συμβούλιο ανταποκρίθηκε σε αυτήν την εντολή το 1962 με την έκδοση γενικών προγραμμάτων για την κατάργηση των περιορισμών της [ελευθερίας παροχής υπηρεσιών](#) και της [ελευθερίας εγκατάστασης](#). Για την εφαρμογή των προγραμμάτων αυτών, το Συμβούλιο εξέδωσε μια σειρά οδηγιών στον ασφαλιστικό και τον τραπεζικό τομέα μεταξύ 1964 και 1973.

B. Εναρμόνιση των εθνικών νομοθεσιών και πολιτικών

Η διαδικασία εναρμόνισης των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών άρχισε κατά πρώτο λόγο με τις οδηγίες του Συμβουλίου του 1973 («πρώτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής» ([73/239/ΕΟΚ](#)))^[1], του 1977 («πρώτη οδηγία για τον συντονισμό του τραπεζικού τομέα» ([77/780/ΕΟΚ](#)))^[2] και του 1979 («πρώτη οδηγία για την ασφάλεια ζωής» ([79/267/ΕΟΚ](#)))^[3].

Γ. Ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς

Τον Ιούνιο του 1985, η Επιτροπή δημοσίευσε [Λευκή Βίβλο](#)^[4] με την οποία ορίστηκαν ένα σαφές πρόγραμμα και ένα σαφές χρονοδιάγραμμα για την ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς έως το τέλος του 1992. Το έγγραφο αυτό περιλαμβάνει ειδικό τμήμα για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες (παράγραφοι 101 έως 107), το οποίο αρχίζει αναφέροντας ότι «η ελευθέρωση των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, η οποία συνδέεται με την ελευθέρωση των κινήσεων κεφαλαίων, θα αποτελέσει σημαντικό βήμα προς τη χρηματοπιστωτική ολοκλήρωση της Κοινότητας και τη διεύρυνση της εσωτερικής αγοράς». Η προτεινόμενη εναρμόνιση βασιζόταν στις αρχές της «ενιαίας άδειας λειτουργίας των τραπεζικών ιδρυμάτων», της «αμοιβαίας αναγνώρισης» και «του ελέγχου από τη χώρα καταγωγής». Η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη του 1987 ενσωμάτωσε τον στόχο που ορίζεται στη Λευκή Βίβλο του 1985 στο πρωτογενές δίκαιο της ΕΕ.

Δ. Δημιουργία της ζώνης του ενιαίου νομίσματος

Τον Μάιο του 1999, η Επιτροπή δημοσίευσε το σχέδιο δράσης για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες (FSAP)^[5], ωθούμενη από την εισαγωγή του ευρώ η οποία έδωσε το έναυσμα για την αντιμετώπιση του εναπομένοντος κατακερματισμού των χρηματοπιστωτικών αγορών της ΕΕ. Το σχέδιο αυτό περιλάμβανε 42 νομοθετικά και μη νομοθετικά μέτρα τα οποία ήταν ανάγκη να ολοκληρωθούν έως το 2004.

Τον Ιούλιο του 2000, το Συμβούλιο Οικονομικών και Δημοσιονομικών Υποθέσεων (Ecofin) προέβη στη σύσταση της Επιτροπής Σοφών για τη ρύθμιση των ευρωπαϊκών αγορών κινητών αξιών, με επικεφαλής τον κ. Alexandre Lamfalussy. Η τελική έκθεση της επιτροπής^[6], η οποία δημοσιεύτηκε τον Φεβρουάριο του 2001, περιείχε διάγνωση της τρέχουσας κατάστασης της χρηματοπιστωτικής αγοράς της ΕΕ και παρείχε μια σειρά συστάσεων. Το σημαντικότερο πρόβλημα εντοπίστηκε στο σημερινό θεσμικό

[1]EE L 228 της 16.8.1973, σ. 3.

[2]EE L 322 της 17.12.1977, σ. 30.

[3]EE L 63 της 13.3.1979, σ. 1.

[4]Λευκή βίβλος της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, «Ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς», 14 Ιουνίου 1985.

[5]Ανακοίνωση της Επιτροπής, «Εφαρμογή του πλαισίου για τις χρηματοπιστωτικές αγορές: Πρόγραμμα δράσης», 11 Μαΐου 1999. <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/PDF/?uri=CELEX:51999DC0232&from=EL>

[6]Τελική Έκθεση της Επιτροπής Σοφών για τη Ρύθμιση των Ευρωπαϊκών Αγορών Κινητών Αξιών, 15 Φεβρουαρίου 2001. https://www.esma.europa.eu/sites/default/files/library/2015/11/lamfalussy_report.pdf

πλαίσιο της ΕΕ το οποίο χαρακτηρίστηκε ως «υπερβολικά αργό, υπερβολικά άκαμπτο, περίπλοκο και ανεπαρκώς προσαρμοσμένο στον ρυθμό της αλλαγής της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής αγοράς». Στην έκθεση προτάθηκε μία νομοθετική προσέγγιση τεσσάρων επιπέδων η οποία χρησιμοποιήθηκε καταρχάς μόνο για την κοινοτική νομοθεσία περί κινητών αξιών, αλλά αργότερα επεκτάθηκε και σε άλλους τομείς της νομοθεσίας για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες και ονομάστηκε «[Διαδικασία Lamfalussy](#)».

Το FSAP ολοκληρώθηκε σε μεγάλο βαθμό εντός της προθεσμίας (2004), 39 από τα 42 μέτρα εγκρίθηκαν και ορισμένα προχώρησαν μάλιστα πέρα από ό,τι προβλεπόταν αρχικά στο πλαίσιο του FSAP. Το 2005 ακολούθησε η έγκριση δύο ακόμα μέτρων, με αποτέλεσμα να απομείνει μόνο η 14η οδηγία περί εταιρικού δικαίου όσον αφορά τη διασυνοριακή μεταφορά της έδρας της εταιρείας.

Ε. Μεταρρύθμιση μετά την κρίση

Η περίοδος μέχρι το 2007 χαρακτηρίστηκε από ολοένα και μεγαλύτερη ολοκλήρωση και αλληλεξάρτηση των χρηματοπιστωτικών αγορών, όχι μόνο εντός της ΕΕ αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Η κατάσταση αυτή τερματίστηκε απότομα εξαιτίας της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής κρίσης που εκδηλώθηκε κατά το διάστημα 2007-2008 και της επακόλουθης ευρωπαϊκής κρίσης του χρέους, καθώς μειώθηκαν κατακόρυφα οι διασυνοριακές χρηματοοικονομικές ροές. Μεταξύ Οκτωβρίου 2008 και Οκτωβρίου 2011 η Επιτροπή ενέκρινε ποσό ύψους 4,5 τρισεκατομμυρίων ευρώ για μέτρα κρατικών ενισχύσεων με σκοπό τη στήριξη των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων^[7]. Η κρίση έφερε στο φως την επείγουσα ανάγκη μεταρρύθμισης του τομέα των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών.

Για τον λόγο αυτό, η ΕΕ προέβη σε μια πρωτοφανή μεταρρύθμιση της νομοθεσίας για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες με βάση το διεθνές πρόγραμμα δράσης (στο οποίο η ΕΕ διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο) καθώς και σε μεταρρυθμίσεις ίδιας πρωτοβουλίας για την προαγωγή ορισμένων μακροχρόνιων προσπαθειών όπως η ολοκλήρωση της ενιαίας αγοράς. Η Επιτροπή έχει προτείνει πάνω από 50 νομοθετικά και μη νομοθετικά μέτρα από τότε που εκδηλώθηκε η κρίση. Οι σημαντικότερες προτάσεις υποβλήθηκαν στο πλαίσιο εμβληματικών πρωτοβουλιών, όπως η Τραπεζική Ένωση και η Ένωση Κεφαλαιαγορών. Οι μεταρρυθμίσεις που πραγματοποιήθηκαν μετά την κρίση επέφεραν έναν ορισμένο βαθμό συγκέντρωσης και είχαν ως αποτέλεσμα τη μεταβίβαση της ευθύνης από το εθνικό στο ενωσιακό επίπεδο όσον αφορά πολλές πτυχές της ρύθμισης και εποπτείας των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών.

Κύριο χαρακτηριστικό της ρυθμιστικής αρχιτεκτονικής των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών μετά την κρίση είναι ότι τα διεθνή φόρα αποτελούν το *de facto* βασικό επίπεδο για τον καθορισμό κανόνων και προτύπων. Αυτό οφείλεται στις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης και της αλληλεξάρτησης των χρηματοπιστωτικών αγορών που διαμορφώθηκαν κατά τη διάρκεια των δεκαετιών που προηγήθηκαν της κρίσης και διογκώθηκαν σε βαθμό που να οδηγήσουν στο παγκόσμιο φαινόμενο της «μετάδοσης των επιπτώσεων της κρίσης» μετά από την αρχική εκδήλωσή της στις Ηνωμένες Πολιτείες. Υπήρξε ευρεία συμφωνία ότι οι ρυθμιστικές προκλήσεις έπρεπε

[7] Δελτίο τύπου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, *Νέα μέτρα διαχείρισης κρίσεων για την αποφυγή μελλοντικών διασώσεων τραπεζών*, 6 Ιουνίου 2012. http://europa.eu/rapid/press-release_IP-12-570_el.htm

να αντιμετωπιστούν σε διεθνές επίπεδο. Φόρουμ και φορείς, όπως η ομάδα G20, το Συμβούλιο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (FSB), η Επιτροπή της Βασιλείας για την Τραπεζική Εποπτεία (BCBS), η Διεθνής Ένωση Ασφαλιστικών Εποπτών (IAIS) και η Διεθνής Οργάνωση Επιτροπών Εποπτείας Χρηματιστηρίων (IOSCO) απέκτησαν μεγαλύτερη βαρύτητα και, σε πολλές περιπτώσεις, υπερίσχυσαν έναντι των καθιερωμένων διαδικασιών λήψης αποφάσεων της ΕΕ.

Βασική νομοθεσία της ΕΕ για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες

A. Τράπεζες

1. Η οδηγία για τις κεφαλαιακές απαιτήσεις («ΟΚΑ») (2013/36/ΕΕ)[8] και ο κανονισμός για τις κεφαλαιακές απαιτήσεις («ΚΚΑ») ((ΕΕ) αριθ. 575/2013)[9] αποτελούν από κοινού τη δέσμη «ΟΚΑ IV».

Η ΟΚΑ IV, που εγκρίθηκε το 2013, συνιστά μεταφορά στο ενωσιακό δίκαιο των κανόνων «Βασιλεία III», προσαρμοσμένων στον ευρωπαϊκό τραπεζικό τομέα, και λαμβανομένων υπόψη των [προτεραιοτήτων του Κοινοβουλίου για το 2010](#). Η ΟΚΑ ορίζει κανόνες σχετικά με την πρόσβαση στη δραστηριότητα των πιστωτικών ιδρυμάτων και των επιχειρήσεων επενδύσεων, την προληπτική εποπτεία και την εταιρική διακυβέρνηση. Ο ΚΚΑ ορίζει το ελάχιστο επίπεδο και τους κανόνες σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των κεφαλαιακών απαιτήσεων, των αποθεμάτων ρευστότητας και των δεικτών μόχλευσης. Τον Νοέμβριο του 2016, η Επιτροπή πρότεινε τροποποιήσεις των ΟΚΑ IV/ΚΚΑ (υπό την ονομασία «ΟΚΑ V»), κυρίως για να ληφθούν υπόψη οι τελευταίες εξελίξεις που σημειώθηκαν στο πλαίσιο της Επιτροπής της Βασιλείας και του FSB. Τον Δεκέμβριο του 2017, η Επιτροπή ενέκρινε προτάσεις για την τροποποίηση των κανόνων προληπτικής εποπτείας για τις επιχειρήσεις επενδύσεων, οι οποίες υπόκεινται σήμερα στους ίδιους κανόνες με τις τράπεζες. Τον Μάιο του 2019, οι συννομοθέτες ενέκριναν δέσμη τραπεζικών μεταρρυθμίσεων, οι οποίες περιλαμβάνουν τροποποιήσεις της νομοθεσίας για τις κεφαλαιακές απαιτήσεις.

2. Οδηγία για την ανάκαμψη και την εξυγίανση των τραπεζών (BRRD) (2014/59/ΕΕ) [10]

Η οδηγία BRRD, η οποία εγκρίθηκε το 2014, αποσκοπεί στην αποτροπή της διάσωσης των προβληματικών τραπεζών με τα χρήματα των φορολογουμένων, με τη θέσπιση ενός μηχανισμού «διάσωσης με ίδια μέσα», ο οποίος διασφαλίζει ότι οι μέτοχοι και οι πιστωτές της τράπεζας είναι οι πρώτοι που θα κληθούν να καλύψουν τις ζημιές. Απαιτεί, επίσης, από τα κράτη μέλη να θεσπίσουν εθνικά ταμεία εξυγίανσης που θα χρηματοδοτούνται εκ των προτέρων από τα πιστωτικά ιδρύματα και τις επιχειρήσεις επενδύσεων για την κάλυψη των εκκρεμών ζημιών. Η οδηγία BRRD προβλέπει επίσης κανόνες για την πρόληψη (σχέδια ανάκαμψης και εξυγίανσης) και την έγκαιρη παρέμβαση των εθνικών αρμόδιων αρχών.

3. Κανονισμός για τον Ενιαίο Μηχανισμό Εξυγίανσης (SRMR) (806/2014)[11]

Το πλαίσιο εξυγίανσης των τραπεζών της ΕΕ συμπληρώνεται από τον κανονισμό SRMR, που εγκρίθηκε το 2014 και με τον οποίο θεσπίζονται διατάξεις για τα κράτη μέλη που συμμετέχουν στην Τραπεζική Ένωση. Τον Νοέμβριο του 2016 η Επιτροπή πρότεινε τροποποιήσεις της οδηγίας BRRD και του κανονισμού SRMR με σκοπό να ενσωματωθεί το πρότυπο της «συνολικής ικανότητας απορρόφησης ζημιών» (TLAC)

για τις τράπεζες συστημικής σημασίας σε παγκόσμιο επίπεδο (G-SIB), το οποίο εξασφαλίζει ότι, εάν αυτές οι τράπεζες καταστούν προβληματικές, θα διαθέτουν αρκετά κεφάλαια τα οποία θα επιτρέψουν μια ομαλή διαδικασία εξυγίανσης. Τον Δεκέμβριο του 2017, εγκρίθηκε στο πλαίσιο συνοπτικής διαδικασίας μία από τις τροποποιήσεις της οδηγίας BRRD ([2017/2399](#))^[12]. Η τροποποίηση αυτή επιτρέπει τη δημιουργία μιας νέας κατηγορίας «μη προνομιούχων» χρεωστικών τίτλων με εξοφλητική προτεραιότητα, ώστε να διασφαλίζεται η εκπλήρωση των κριτηρίων επιλεξιμότητας που περιγράφονται στο πρότυπο TLAC. Τον Μάιο του 2019, οι συννομοθέτες ενέκριναν μια ολοκληρωμένη δέσμη μεταρρυθμίσεων που πρότεινε η Επιτροπή για την περαιτέρω ενίσχυση της ανθεκτικότητας και της δυνατότητας εξυγίανσης των τραπεζών της ΕΕ, η οποία περιλαμβάνει την οδηγία BRRD και τον κανονισμό SRMR.

B. Χρηματοπιστωτικές αγορές

1. Οδηγία για τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων («MiFID»)

Από το 2004, με την οδηγία MiFID I ([2004/39/EK](#))^[13] καθιερώθηκαν ενιαίες προδιαγραφές για τη διαπραγμάτευση τίτλων, γεγονός που ενίσχυσε τον ανταγωνισμό και βελτίωσε την προστασία των επενδυτών. Το 2014 εγκρίθηκαν μια αναθεώρηση της οδηγίας («MiFID II») ([2014/65/EE](#))^[14] και ένας κανονισμός («MiFIR») ([600/2014](#))^[15] και δημιουργήθηκε έτσι νέο νομοθετικό πλαίσιο. Το πλαίσιο αυτό θεσπίζει μια σειρά διατάξεων με στόχο την ενίσχυση της προστασίας των καταναλωτών. Για παράδειγμα, οι πρακτικές αποδοχών των επενδυτικών εταιρειών δεν μπορεί να έρχονται σε σύγκρουση με το καθήκον τους να ενεργούν προς το βέλτιστο συμφέρον του πελάτη. Ως ημερομηνία εφαρμογής της οδηγίας MiFID II και του κανονισμού MiFIR ορίστηκε η 3η Ιανουαρίου 2018.

2. Κανονισμός για τις υποδομές των ευρωπαϊκών αγορών («EMIR») ([648/2012](#))^[16]

Ο κανονισμός EMIR, ο οποίος εγκρίθηκε το 2012, ορίζει κανόνες σχετικά με εξωχρηματιστηριακές (OTC) συμβάσεις παραγώγων, τους κεντρικούς αντισυμβαλλόμενους και τα αρχεία καταγραφής συναλλαγών. Επιδιώκει τη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας, τον μετριασμό του συστημικού κινδύνου και την αύξηση της διαφάνειας στην αγορά εξωχρηματιστηριακών συναλλαγών. Το 2015 και το 2016, η Επιτροπή προέβη σε αναθεώρηση του κανονισμού EMIR, η οποία κατέληξε σε δύο νομοθετικές τροπολογίες που εγκρίθηκαν από τους συννομοθέτες τον Μάιο του 2019.

Γ. Ασφαλίσεις

1. Οδηγία Φερεγγυότητα II ([2009/138/EK](#))^[17]

Η οδηγία «Φερεγγυότητα II», που εκδόθηκε το 2009, εναρμόνισε τις υφιστάμενες επιμέρους ρυθμίσεις για τους τομείς της πρωτασφάλισης εκτός της ασφάλειας ζωής, της ασφάλειας ζωής και της αντασφάλισης. Η οδηγία όρισε κανόνες σχετικά με την άδεια για την ανάληψη επιχειρηματικής δραστηριότητας, τις κεφαλαιακές απαιτήσεις, τη διαχείριση κινδύνου και την εποπτεία των επιχειρήσεων άμεσης ασφάλισης και αντασφάλισης. Το 2014 η οδηγία «Φερεγγυότητα II» τροποποιήθηκε με την οδηγία

[12]EE L 345 της 27.12.2017, σ. 96.

[13]EE L 145 της 30.4.2004, σ. 1.

[14]EE L 173 της 12.6.2014, σ. 349.

[15]EE L 173 της 12.6.2014, σ. 84.

«Omnibus II», ώστε να ληφθεί υπόψη τη νέα αρχιτεκτονική εποπτείας και, ειδικότερα, η Ευρωπαϊκή Αρχή Ασφαλίσεων και Επαγγελματικών Συντάξεων (ΕΙΟΡΑ). Η προθεσμία μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο για την οδηγία «Φερεγγυότητα II» αναβλήθηκε στη συνέχεια και η οδηγία τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2016.

Δ. Υπηρεσίες πληρωμών

1. Δεύτερη οδηγία για τις υπηρεσίες πληρωμών (PSD 2) (2015/2366)[18]

Η οδηγία PSD 2 τέθηκε σε ισχύ στις 12 Ιανουαρίου 2016 και σε εφαρμογή στις 13 Ιανουαρίου 2018. Θεσπίζει αυστηρές προδιαγραφές ασφαλείας για τις ηλεκτρονικές πληρωμές και για την προστασία των χρηματοπιστωτικών δεδομένων των καταναλωτών. Ανοίγει, επίσης, την αγορά σε παρόχους που προσφέρουν υπηρεσίες πληρωμών βάσει πρόσβασης σε πληροφορίες σχετικά με τον λογαριασμό πληρωμών. Η οδηγία PSD 2 περιλαμβάνει επίσης διατάξεις σχετικά με την αδειοδότηση και την εποπτεία των ιδρυμάτων πληρωμών.

Ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Από την υπογραφή της Συνθήκης της Ρώμης (1957) έως σήμερα, ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη διαδικασία λήψης αποφάσεων σχετικά με τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες διευρύνθηκε πέρα από τα όρια της διαδικασίας διαβούλευσης και έγινε ισότιμος με τον ρόλο που έχει το Συμβούλιο στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας.

Σύμφωνα με τη «Διαδικασία Lamfalussy» για την έγκριση και την εφαρμογή της νομοθεσίας της ΕΕ για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, το Κοινοβούλιο, από κοινού με το Συμβούλιο, εγκρίνει τη βασική νομοθεσία (επίπεδο 1) στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας. Το Κοινοβούλιο διαθέτει επίσης ελεγκτικό ρόλο στην έγκριση εκτελεστικών μέτρων του επιπέδου 2.

Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει σε συνεχή βάση τις εργασίες της Επιτροπής, δίνοντας επανειλημμένα ώθηση στις συζητήσεις και παρουσιάζοντας δικές του προτάσεις, προκειμένου να καταστήσει σαφή την άποψή του. Με την προορατική του προσέγγιση, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διαδραματίζει πρωταγωνιστικό ρόλο τόσο στην υπό εξέλιξη συζήτηση με την Επιτροπή, το Συμβούλιο και άλλους διεθνείς οργανισμούς σχετικά με την ανάπτυξη της εποπτικής και ρυθμιστικής δομής για τις χρηματοπιστωτικές αγορές, όσο και στην αναζήτηση δυνατοτήτων για την αντιμετώπιση του συστημικού κινδύνου.

Στο Κοινοβούλιο, η Επιτροπή Οικονομικής και Νομισματικής Πολιτικής (ECON) είναι η αρμόδια επί της ουσίας επιτροπή για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες.

Μετά την εκδήλωση της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής κρίσης, το Κοινοβούλιο συγκρότησε ειδική επιτροπή για τη χρηματοπιστωτική, οικονομική και κοινωνική κρίση (επιτροπή CRIS)^[19]. Η εντολή της διήρκεσε από τον Οκτώβριο του 2009 έως τον Ιούλιο του 2011. Το Κοινοβούλιο ενέκρινε δύο ψηφίσματα μετά τις εργασίες της επιτροπής CRIS: ένα [ενδιάμεσο το 2010](#) και ένα [τελικό το 2011](#).

[19]Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, *Ειδική Επιτροπή για τη χρηματοπιστωτική, οικονομική και κοινωνική κρίση*, Ιούλιος 2011. <http://www.europarl.europa.eu/document/activities/cont/201109/20110901ATT25750/20110901ATT25750EN.pdf>

Dražen Rakić / Denitza Dessimirova
05/2019

